

РЕЙ БРЕДЪРИ ЗВЕРОВЕ

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2002

chitanka.info

Докато привършваха обяда си, Смит и Конуей неусетно завързаха разговор за невинността и злото.

— Да те е удряла гръмотевица? — попита Смит.

— Не — каза Конуей.

— А да си чувал изобщо някой да е бил удрян от гръмотевица?

— Не.

— А има. Сто хиляди души годишно биват поразявани от гръмотевици. Стотина от тях умират, а монетите в джобовете им се разтопяват. Всеки от тях е бил сигурен, че такова нещо не може да му се случи. Всеки се е смятал за изпълнен с добродетели истински християнин.

— Но какво общо има това с темата ни на разговор? — попита Конуей.

— Ами това — Смит запали цигара и се загледа в огънчето, — че отказваш да приемеш, че злото преобладава в нашия свят. Ето защо използвам сравнението с гръмотевицата, за да ти докажа обратното.

— Но каква е ползата да разпознавам злото, щом *ти* не приемаш доброто?

— Приемам го. Но... Докато хората не разберат две неща, светът ще върви с радост към ада. Първо, трябва да проумеем, че у всеки добър човек се крие по една зла половина. Както и у всеки грешник се таи добро. Да напъхаш човека в една от категориите означава да предизвикаш анархия. Когато приемаме някого за добър, ние рискуваме да стане двуличник. Ако го смятаме за лош, не му даваме възможност да се поправи. Повечето хора са грешници и светци. Швайцер^[1] е бил полусветец, който е успял да затвори злия си дух в бутилката или поне да го обуздае. Хитлер е бил самият Луцифер, но няма някъде в него не се е криело дете, жадуващо да се освободи? Но детето у Хитлер било изгорено и изчезнало. Така че лепни му етикета и погребите костите.

— Много надалеч отиде — каза Конуей. — Давай по същество.

— Прав си — тихо се засмя Смит. — Да вземем теб! На външен вид си чист и невинен като булчински воал. Всичко около теб е бяло и безупречно. Но под тази белота бие едно тъмно сърце и се вият черни змии. Звярът живее в теб. И ако не успееш да се изправиш срещу него, някой ден той ще се изправи срещу теб.

— Страхотно! — засмя се Конуей. — О, Господи! Ама че смешно!

— Напротив. Тъжно е.

— Извинявай — сепна се Конуей. — Не исках да те обидя, но...

— Обиждаш себе си — каза Смит. — И намаляваш шансовете си за по-добър живот в бъдеще.

— Стига! — засмя се Конуей. — Спри!

Смит се изправи с пламнало лице.

— Хайде, сега пък те ядосах. Не си тръгвай.

— Не съм ядосан.

— Щом казваш.

— Новите неща често изглеждат стари — каза Смит. — Стоим на брега, а мислим, че сме на дъното.

— Стига — каза Конуей. — Твоите теории...

— Открития! Явно нищо не си разбрал.

— Работата ми пречи.

— А неделното ходене на черква? Тичането след някой проповедник, който ще ти осигури рая? Да ти направя ли една услуга? Дали да не ти отворя очите? Телефон PL8-9775.

— Защо?

— Обади се и слушай. Тази нощ, утре и утре през нощта. Ще се видим тук в петък.

— В петък?...

— Обади се.

— Кой ще отговори?

Смит се усмихна.

— Зверовете.

И излезе.

Конуей се засмя, плати сметката и също излезе. Денят беше чудесен.

— PL8-9775? — засмя се той. — Да звънна и какво да кажа? Здравейте, Зверове?

Докато вечеряше с жена си Норма, забрави разговора и телефона. Пожелай лека нощ и остана до късно, зачетен в криминалните хроники. В полунощ телефонът иззвъня.

Вдигна слушалката и каза:

— Трябва да си *ти*.

— По дяволите — каза Смит. — Позна.

— Искаш да знаеш дали съм се обадил на PL8-9775 ли?

— По гласа ти познавам, че не те е ударила гръмотевица. Обади се!

Обади се, помисли си той. Не, по дяволите. *Няма* да се обадя!

В един през нощта телефонът звънна отново. *Това* пък кой е? — зачуди се той. Телефонът звънна. *Сега* пък кой се обажда? Телефонът звънна. Господи! Телефонът звънна. Посегна към слушалката. Телефонът звънна. Хвана я. Стисна я здраво. Вече беше съвсем буден! — *Стига!* — Вдигна слушалката, но не я доближи до ухото си. Защо? Гледаше я, сякаш беше някакво гигантско бръмчащо насекомо. *Шепот*. По-ясно. *Шепот*. Съвсем ясно. *Шепот*. Щрак! Затвори. Господи! Не чу *нищо!* Имаше нещо. Шепот.

Изрита телефона по килима. Господи! Защо го *блъскаш?* Защо?

Остави го да лежи на пода и си легна.

Но го чуваше как бръмчи протестиращо. Най-накрая стана и тресна слушалката върху вилката.

Ето така. Нищо не е станало. Не. *Имаше* някой. Може би Смит? Изгаси лампата. Защо му се стори, че чува няколко гласа? Глупости. Не!

Загледа се към дневната.

Телефонът мълчеше.

Добре, помисли си той.

Но беше чул *нещо*.

Нещо, което накара лицето му да се покрие със студена пот?

Не!

Лежа буден до...

Три часа в безкрайната тъмна утрин. Часът на духовете. Когато мъртвите захвърлят душите си...

По дяволите!

Стана и влезе в хола, за да се противопостави на онова проклето, вдъхновено от Смит нещо.

Часовникът на камината удари три и четвърт. Той вдигна телефона и чу сигнала. Седна с апарата в скута си и най-сетне бавно набра номера.

Очакваше да чуе женски глас. Да, жена, някаква съучастничка на Смит. Но се разнесе само шепот.

И изведнъж нахлу буря от гласове, сякаш множество разговори изведнъж се бяха преплели. Той затвори.

Трепна, набра отново и чу същите звуци. Електрическо пращане, гласове, които не бяха нито мъжки, нито женски, прескачащи се един друг, протестиращи, някои заплашителни, някои молеци, някои...

Дишане.

Дишане ли? Свали слушалката. Дишане? Вдишване, издишване. Телефоните не вдишват и не издишват.

Смит, копеле такова.

Защо?

Заради странния звук на това дишане.

Странен?

Бавно вдигна слушалката до ухото си.

Гласовете се раздвижиха и всички...

Дишаха тежко, сякаш са тичали продължително. Тичали на място. На място? Как могат всички тези гласове, млади и стари, мъжки и женски, да тичат на място, да остават спокойни и същевременно да се надигат и да утихват?

И изведнъж всички те завикаха, запищяха, задъхаха се, всмукваха, експлодираха.

Страните му пламнаха. Пот потече по брадичката му. Боже Господи!

Телефонът падна.

Вратата на стаята се затръшна.

В четири и половина сутринта Норма Конуей постави ръка на челото му.

— Господи. Гориш.

Той гледаше в тавана.

— Нищо ми няма. Заспивай.

— Но...

— Добре съм. Освен ако...
— Освен ако?
— Да дойда ли при теб?
— С тази треска?
— Да, май няма да се получи.
— Искаш ли нещо?
— Не, нищо. Нищо.
Обърна се. Дъхът му беше горещ като пещ.
„Всичко“ — помисли си той, но не каза нищо.

Закуси обилно. Норма го погали по челото и облекчено въздъхна.
— Слава Богу. Няма я вече.
— Така ли? — Той набоде парче бекон с яйца.
— Температурата ти. Усещах я чак в другия край на леглото. Ама че си изгладнял! Какво стана?
Той се опули към празната чиния.
— По дяволите, права си. Извинявай за снощи.
— О, за *онова* ли — засмя се Норма. — Просто не исках да ти стане по-зле. По-добре се размърдай. Стана девет. А какво стана с телефона?
Той спря на половината път към вратата.
— Телефона ли?
— Розетката на стената изглежда счупена. Да се обадя ли на телефонната компания?
Той погледна телефона на пода.
— Не.

По обяд в офиса си измъкна смачканата бележка от джоба си.
— Ама че идиотия! — И набра номера.
Телефонът звънна два пъти и се чу глас.
— Номерът е закрит.
— Закрит ли!
Почти в същия миг от факса изскочи един-единствен ред.
PL4-4559.
Без никакви сигнатури и адрес.

Звънна на Смит.

— Смит, копеле такова! Какво си намислил?

— Лошо — тържествуващо каза Смит. — Старият номер е изваден от употреба. Става само за една нощ. Пробвай новия. Ще се видим да пийнем и да побъбрим, нали?

— Копеле! — изкрещя Конуей и затвори.

И излезе да пийне и побъбри.

— Хайде, кажи го — обади се Смит. — Кажи „Смит, кучи сине“. Сядай. Мартинито те чака. Ето ти сламка.

Конуей се олюля над официалната маса за обяд, стискаше юмруци.

— Сядай — повтори Смит.

Конуей пресуши мартинито на един дъх.

— Леле, колко си жаден. Хайде. — Смит се наведе напред. — Разкажи на батко. Изплюй камъчето. Изповядай се.

— Няма какво да се изповядвам!

— Добре, тогава какво *почти* се случи? Да не би да се чувстваш виновен, праведнико, и да молиш за милост?

— Млъквай и си пий джина — каза Конуей.

— Благодаря, ще го изпия. Вдигам наздравица.

— Наздравица ли?

— За това, че имаш новия номер. Предишният беше безплатен. Този, ако го използваш, ще ти коства петдесетачка. Утре вечер следващият номер ще струва двеста.

— Господи, но защо?

— Ще бъдеш омаян. Пленен. Няма да можеш да се спреш. Следващата седмица ще струва осемстотин. И ще платиш.

— *Нима?! —* извика Конуей.

— Спокойно. Невинността е безплатна. За вината се плаща. Жена ти ще започне да пита за банковата ти сметка.

— Няма! Това няма да стане!

— Господи, получил си пристъп като Жана Д'Арк. И *тя* е чувала гласове.

— Божии гласове, а не стонове на секс телефони.

— Така е, но въпреки това е умряла. Келнер! Още по едно. Съгласен ли си?

Конуей тръсна глава.

— Защо си толкова бесен? — попита Смит. — Още не сме започнали обяда и...

— Не ми *говореха!* — каза Конуей.

— Добре, добре. Готов ли си?

Смит започна да рисува по покривката с ножа си.

— Знаеш ли за каналите под Лос Анжелис? Онези, които отвеждат дъждовните води и ни предпазват от наводнения?

— Да.

— Избери си един вход на някоя от главните улици и слез долу. Тунели с дължина до тридесет километра, всички водещи към морето. През сухите години са сухи като пустиня. Някой ден трябва да се разходим двамата до океана под цивилизования свят. Отегчен ли си?

— Давай нататък.

— Чакай малко. — Смит отпи от мартинито. — Представи си, че всяка нощ в три часа вратите на всяка къща, във всеки квартал, се отварят и сенки или хора на зряла възраст излизат на улиците, отварят капациите на шахтите и се спускат в каналите. Е? И тръгват към далечното море, което дори не могат да чуят. Но после то започва да се чува все по-ясно и по-силно, те приближават, сенките стават все повече и повече, всички са тръгнали към брега в този час, вдишват, издишват, мърморят и въздишат, а треската по лицата им запалва стените, нямат нужда от осветление, треската върши работа, хората откриват още тунели, под къщите става истинско наводнение, а градът спи отгоре, без да подозира за вълните от сенки, жадуващи за топлото море, шепнеци, желаещи, влюбени, но в какво? Един полудял интернет от плът и кръв.

— Интернет — не. Полудял? Да!

— Но това е *реално!* Никакви компютърни филми. Гладни хора, втурнали се напред, шепнеци, блъскащи се с рамене, с отекващи в тунелите стъпки, устремили се нататък и нататък, докато не открият онзи далечен бряг и спасението на милиони километри оттук в нощта без луна и изгрев, но никой не иска да бъде избавен и изпълват брега на горещото море и стоят там с хиляди, треперят и гледат с безумни погледи как потоците лава изгарят брега.

— Но *какво* правят там? — попита Конуей.

— Какво правят ли? Плуват през ревящата пещ, през гигантската фуния, вдишват и издишват. Чул си го нощес. Космите по цялото ти

тяло са настръхнали. Сякаш в устата си имал студена стомана, а си изригвал пламъци, нали?

— Не!

— Лъжец!

— Не — каза Конуей. — Какви са тези гласове?

— Бездомни желания, жадуващи за любов, искащи да бъдат.

— Но за *каква* любов жадуват, *какво* искат да бъдат?

— Заедно. — Смит разбърка питието си с малкия си пръст. — Да бъдат безумно заедно.

— Но как?

— Не можеш ли да *познаеш* по звученето? Да бъдат част от кръговрата на загубените души. Да се хвърлят в морето от похот. Някога да си чел Торо? Той твърди, че повечето хора живеят в тихо отчаяние.

— Тъжно е.

— Вярно. Нашият е тъжният, безнадежден канал, който наводнява Венеция с нечисти талази от прокудени хора. Помниш ли онзи комикс — „Отчаяният Амброуз“? Светът е пълен с безсънни, желаещи и не получаващи хора като него. Отчаяни. Господи! Тялото казва едно, разумът — друго. Мъжете казват да, жените — *не*! Бил ли си някога на четиринадесет?

— Да, за няколко дни.

— *Супер!* Открил си дивата гореща плът, но са минали години преди да докоснеш нечия друга ръка, лакът или уста. Колко по-точно?

— Шест.

— Цяла вечност! Двадесет хиляди ноци самота. Любов с огледалото. Борби с възглавниците. Проклятие! Използвай новия номер. Утре ела пак.

— Но ти *нищо* не ми каза!

— Напротив. Казах ти всичко. Действай! Ако се откажеш сега, следващото включване ще ти струва шестстотин!

— На *какво* основание?

— На тежкото дишане, което те е накарало да потрошиш телефона си. Компанията докладва за поправката.

— *Това* пък откъде си го разбрал?

— Без коментар.

— Смит?

Смит чакаше и се усмихваше.

— Ти Божии ангел ли си, или неговият паднал син?

— Да — каза Смит и си тръгна.

Конуей се обади на Норма и й каза да откаже телефона.

— Защо, за Бога?

— Разкарай телефона. Разкарай го!

— Ама че лудост — каза тя и затвори.

Прибра се вкъщи в пет. Норма го посрещна.

— Чакай малко — протестира той. — Телефонът е все още в библиотеката и...

Хвърли поглед към спалнята.

— И са поставили още един!

— Казаха, че ти си настоял. Ти ли си сменил нареждането от „махане“ на „поставяне“?

— Господи, не — каза той и се приближи до новия апарат. — Защо да го правя?

Вечерта изключи и двата телефона от розетките, оправи възглавницата си, легна и стисна очи.

В три сутринта телефоните иззвъняха и продължиха да звънят. Сигурно Норма ги беше включила отново.

Най-накрая жена му се размърда.

— Господи, аз ще вдигна! — И седна в леглото.

— Не! — извика той.

— Какво?

— Не, аз ще вдигна!

— Успокой се.

— Спокоен съм! — Той хвана телефона, който звънеше и звънеше, и го отнесе до другия апарат, който също не млъкваше. Остана неподвижен. Вратата на спалнята се отвори по-широко.

— Е, какво чакаш? — обади се Норма.

Без да й обръща внимание, той се наведе, вдигна слушалката, но не я доближи до ухото си. Телефонът прошепна.

— Какво? — обади се Норма. — Лични разговори ли? Някой смотаняк в критическата?

— Не — каза той. — Не е никакъв развратен, похотлив, кретенясал, сбъркан тъп смотаняк!

Реакцията му беше толкова неудържима, че Норма просто се изсмя и излезе.

Няма лъжа, помисли си той. Няма смотан, развратен, тъп... А... той се поколеба, *какво?* Пълна лудница, потъваща лодка на пропаднали жени, смахнати ергени, сухи въздишки, викове за помощ, змиорки, плуващи срещу течението към нищото! Какво?

— Добре — каза най-сетне той, отвори вратата на спалнята и се загледа в студената арктическа пустош на леглото си и снежнобелите празни чаршафи.

Откъм банята се разнесе тих звук. Шум на разтварящ се във вода аспирин.

Той стоеше до неподвижната ледена пустиня на леглото си и потрепери.

Светлината в банята угасна. Той се обърна и излезе.

Седя тихо близо час, след което набра номера.

Никакъв отговор. И изведнъж...

Шепотът беше толкова силен, че можеше да събуди и мъртвец. Раздели се на два, на четири, на десетки гласове, които изригнаха и отшумяха.

И това бяха гласовете на всички момичета и жени, които винаги беше желал, но никога не бе имал, на всички жени, които бе желал и никога не ги беше пожелавал отново. Техните шепоти и викове, техният смях и подигравки.

И това бе също ревът на нахвърлящо се срещу брега море, но не на ледена вода срещу тресящ се вълнолом, а на плът, блъскаща се в друга плът, тела, които се издигат и сгромолясват отново и отново с гръмки писъци, докато цялата вулканична смес не експлодира в порой и безпаметен мрак. Безброй атлети се втурнаха с крясъци да прескачат препятствия, да падат в прибой от тела, да стенат, докато се катерят, да се вкопчват в ръце и крака, да се гърчат в среднощни калистеники, проучвания, пристигания, напускания, да се люлеят между възхода и падението, играчи на трапец, които се пресягат, хващат, държат и се хвърлят, за да бъдат поети от безумното поле на огромния хор от

сграбчващи и отблъскващи ръце, крака и тела! Оркестри от ръце, протегнати да хващат, да прегръщат, да оформят. Урагани от писъци беснееха от копнеж, отхвърляха хватките си и стихваха до нощни затишия. Накрая настъпи тишина с изключение на някаква въздишка, която единствено някое куче би могло да усети и да почете с късо излайване.

След това нещо избръмча.

— Депозирайте сумата!

— Смит, копеле такова — каза Конуей.

— Да, аз съм. Е?

— Какви бяха тези гласове, по дяволите?

— Чужденци, съседни, важни клечки с дуплекс. Както навремето, когато бяхме деца и похотливите ни съседни си разправяха креватните си разговори.

— Но защо всички се обаждат едновременно?!

— Това са звуци на страхливци, нерваци, уплашени от ненаситни сладострастия. Борци сумо, кикбоксъори, скачачи на пружини, последният ред в театъра в събота вечер, автокина, сгазени от автомобили, коли, размазващи квичачи прасета, пухтене на състезател по вдигане на тежести, изнасилени канарчета.

Конуей мълчеше.

— Да не си си глътнал езика? Присъединяваш ли се към купона?

— Това да не би да е купон?

— Да! На който могат анонимно да кажат онова, което искат, стара мома от Върмонт, пияница от Рино, свещеник от Ванкувър, църковен прислужник в Маями, стриптийзьорка в Провидънс, директор на колеж в Канкаки.

Конуей мълчеше.

— Чуваш ли ме? Ненавиждаш фактите? Проклетата реалност? Не плащай! Затвори!

Мълчание.

— Довиждане! Прекъсни, тегли ми една, скочи в леглото, начукай жена си! Чуваш ли ме? Любопитен да научиш що за деликатес е дивата плътска любов? С температура тридесет и девет? Ще броя до три. След това ще платиш тройно за това среднощно матине. Едно, две...

Конуей прехапа устни.

— Пристрастен си! — изрева Смит. — Имаш ли огледало? Виж се!

Конуей се погледна в огледалото на стената. Странно безумно розово лице, обляно в пот, горящи очи. Гласът от телефона изляя:

— Видя ли? Горящи бузи. Пот! Стиснати челюсти. Очи като въглени!

Конуей издиша.

— Това „да“ ли е!? — изкрещя Смит. — Последна възможност. Затвори или същинска лава ще залее леглото ти. Да? Не? *Пипнах те!*

Конуей най-накрая си върна дар-слово.

— Десетки хора говорят едновременно?

— Хиляди! Щом се разчу, се включиха цели тълпи. Колкото повече са тълпите, толкова по-високи са таксите. Тълпите не смъкват таксите, а ги вдигат. Всеки, който се обади, си мисли, че е специален. Защо тогава да не вдигнем цените? Хиляди безсънни копнежи, хиляди наранени, хиляди безименни на лов за гореща плът. *Никога* не знаеш кой говори. Онази дама, жена, момиче, което пици от удоволствие, не е ли онази стара мома, която ти беше класна, твоята тъжна леля, която набира номера, докато старецът ѝ спи? Или любящият ти баща, който обича повече Нощното семейство? Нощното семейство, цяла нощ всяка нощ, крещящо, пъшкащо, мятащо се, изчезващо на разсъмване. Слушай! Десет хиляди груби и неподправени мъже и жени, фройдистки осакатени християни, съблазнени от партньори за един ден, оцелоти, лъвове с грапави езици. Убий, убий ме с любов, крещят те, викат, плачат, моля те, благодаря. Чуваш ли ме?

— Да — прошепна Конуей. — Срещат ли се някога?

— Никога. *Понякога.*

— Къде?

— Стръвта трябва да се хвърли там, където е рибата, нали? Те не искат да се срещат. Жицата удовлетворява кошмарните им страхове, лаят им е като плач на хиена-лаптоп, чуваща кучета-лаптопи. Слушай.

Хаосът от стонове се удави в шум. Да, да. Още! О, да, да. Още!

— Харесват ти ябълките, а? — вметна Смит. — Направо от райското дърво. Продадени от Змията. Плащай си наема за през нощта. По-нататък няма да има! Пусни монети за виртуалните райски легла.

— Спри! — каза Конуей.

— Да спра? Утре на обяд? Ако успееш да се довлечеш или да допълзиш, за да изплачеш благодарностите си на грешния си приятел?

— За да те убия — каза Конуей.

— Ще се дръпна настрани по-бързо, отколкото можеш да стреляш. Скачай отново на линия. Радвай се на разгулния купон. Чао!

Щрак! — и той затвори. Бурята от страхове връхлетя, изгаряйки ума му. Разнесе се още тежко дишане. Той вдигна поглед.

Стената беше осветена от огъня по бузите му.

Пусна телефона на пода да бръцолови нещо нечленоразделно и се заклатушка към леглото си. Пламъците на лицето му осветяваха пода.

Легна с въздишка и стиснати очи и в просъница чу някъде далеч металното тракане на отварящ се и затварящ се капак на канал. Примигна и вдигна глава, за да погледне съседната стая.

Притиснала слушалката до ухото си, Норма слушаше и слушаше, със затворени от болка очи, пребледняваща, потяща се, бездиханна.

Понечи да я повика, но в същия момент тя сграбчи жицата и със затворени очи изтръгна шепотите от стената.

Насочи се към вратата на банята с походката на сомнамбул. Чу я как разклаща и изсипва шишенцето с аспирина, без да пали лампата. Таблетките се посипаха в тоалетната. Шишенцето падна на пода. Тя пусна водата три пъти, върна се в стаята, постоя за малко до леглото, след което вдигна одеялото и легна.

След един дълъг момент той усети как ръката ѝ докосва рамото му. След още един момент тя прошепна. *Прошепна!*

— Буден ли си?

Той кимна в тъмното.

— Е, хайде — прошепна тя.

Той мълчаливо чакаше.

— Ела — прошепна тя. — Ела при мен.

[1] Алберт Швайцер (1875–1965) — австрийски мисионер в Африка, медик, музикант и теолог. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.